

Ο Παραολυμπιονίκης Αντώνης Αρέστη

Του Μάριου Αδάμου

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΣΩΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕ

Το τροχαίο ατύχημα που είχε, σε ηλικία μόλις 3 ετών, μπορεί να του δημιούργησε μόνιμο πρόβλημα στο αριστερό χέρι, αλλά δεν στάθηκε εμπόδιο στην πραγματοποίηση των ονείρων του και στη λαμπρή καριέρα του, κάνοντας τη μικρή μας Κύπρο περήφανη για τις πολλές επιτυχίες του.

«Η αγάπη ακόμα και για τον εχθρό μας μάς δίνει τη δύναμη να πετύχουμε πολλά. Στη ζωή μας χρειάζονται ηρεμία, θετικότητα, αγάπη κι όλα μπορούν να γίνουν», διαμηνύει, γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τι εστί ρατσισμός, αφού τον βίωσε σε πολλά στάδια της πορείας του.

Ο Αντώνης βρίσκεται ήδη στο Ρίο και στις 16 Σεπτεμβρίου θα λάβει μέρος στους ημιτελικούς των 400 μέτρων στην κατηγορία του, ελπίζοντας να πάρει το εισιτήριο για τον μεγάλο τελικό που θα γίνει την επόμενη μέρα, όπου επιδιώκει να ανεβεί στο ψηλότερο βάθρο.

Τα πράγματα στη ζωή, καλώς ή κακώς, δεν έρχονται όπως τα θέλουμε ή τα σχεδιάζουμε. Το να καταφέρνουμε, όμως, παρά τα όποια προβλήματα και δυσκολίες βρεθούν στο διάβα μας, να κάνουμε τα όνειρά μας πραγματικότητα, είναι σπουδαίο πράγμα. Ένα τρανό παράδειγμα τούτου είναι και ο Παραολυμπιονίκης μας Αντώνης Αρέστη, ο οποίος σε κανένα σημείο της ζωής του δεν επέτρεψε ένα πρόβλημα στο αριστερό του χέρι να του βάλει φραγμούς για οτιδήποτε.

Με θέληση, αποφασιστικότητα και πίστη στις δυνάμεις του κατάφερε πολλά και έκανε τη μικρή μας Κύπρο περήφανη, κάτι που φιλοδοξεί να κάνει εκ νέου στους Παραολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο. Μέσω της στήλης «Μαχητές και Νικητές της

Ζωής», ο Αντώνης αναδεικνύει πτυχές της ζωής του άγνωστες για πολλούς, αφού, όπως παραδέχεται, πρώτη φορά μιλά τόσο ανοικτά, στέλνοντάς μας, παράλληλα, το μήνυμα πως η αγάπη ακόμα και για τον εχθρό μας μάς δίνει τη δύναμη να πετύχουμε πολλά.

Η πορεία του

Γεννημένος στις 15 Φεβρουαρίου 1983, ο Αντώνης ήταν ανέκαθεν πολύ δραστήριο παιδί. Σε ηλικία μόλις τριών ετών ένα τροχαίο ατύχημα έμελλε να σημαδέψει για πάντα τη ζωή του. Στην προσπάθειά του να διασταυρώσει τον δρόμο για να πάει στο σπίτι της νονάς του, διερχόμενο αυτοκίνητο τον παρασύρει. Για καλή του τύχη γλίτωσε κυριολεκτικά από του Χάρου τα δόντια, αλλά δυστυχώς οι συνέπειες από το ατύχημα τον στιγματίσαν. Τραυμάτισε το αριστερό του χέρι, με αποτέλεσμα να κοπούν τρία σημαντικά για την κίνηση του χεριού νεύρα.

Για αρκετά χρόνια το χέρι έμεινε ανάπηρο, αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε σε κανένα σημείο να κάνει όσα έκαναν και οι συνομήλικοί του. Παρέμεινε δραστήριος εκπλήσσοντας πολλούς, αλλά και δίνοντας μαθήματα σε όλους, αφού ασχολήθηκε ενεργά με τον αθλητισμό. Όπως μας εξιστορεί, μέχρι τα 16 του, σχεδόν, το χέρι ήταν παράλυτο.

Από τα 10 και μετά είχε σταδιακή βελτίωση αλλά στα 16 άρχισε να το κινεί σχεδόν κανονικά. «Ήμουν πάντα δραστήριος. Συμμετείχα σε όλες, σχεδόν, τις αθλοπαιδιές χωρίς να με νοιάζει το πρόβλημα. Λόγω της συνεχούς εκγύμνασης βελτιώθηκε πάρα πολύ η κατάσταση στο χέρι μου, παρότι οι γιατροί δεν περίμεναν να συμβεί κάτι τέτοιο», εξηγεί.

Το πρόβλημα

Μιλώντας μας περισσότερο για το πρόβλημα που του άφησε το ατύχημα, μας εξηγεί ότι ο καρπός του χεριού του είναι ατροφικός.

«Είναι το μόνο μειονέκτημα που έμεινε. Για να καταλάβει κανείς, λόγω του ότι ο καρπός είναι ατροφικός και αδύνατος, το χέρι πέφτει. Για να κρατιέται σταθερό φοράω ειδικό γάντι, σαν νάρθηκα, το οποίο κρατά το χέρι μου ευθύ και σταθερό για να μπορώ να τρέχω. Το χρησιμοποιώ απλώς και μόνο για να κρατιέται σε ευθεία. Χρησιμοποιώ επίσης και ειδικό καλτσάκι, το οποίο βοηθά στην κινητικότητα του αίματος», προσθέτει, λέγοντας πως το ειδικό γάντι το φορά εδώ και 20 ολόκληρα χρόνια, αφού στα 16 του μπήκε δυναμικά σε ομάδα αθλητών.

«Ένωθα πάντα αρτιμελής. Ουδέποτε σκέφτηκα ότι είχα κάποια αναπηρία ή ότι έπρεπε να παίρνω επίδομα», σημειώνει, εξηγώντας μας ότι αρχικά ξεκίνησε τον αθλητισμό ερασιτεχνικά, ενώ επαγγελματικά ασχολήθηκε με αυτόν στα 20 του, όταν τελείωσε από τον στρατό.

Οι κακές στιγμές στον στρατό

Για τη θητεία του στο στράτευμα ο Αντώνης έχει να θυμάται και καλές αλλά, δυστυχώς, και κακές στιγμές.

«Στις αρχές της θητείας μου βίωσα μία πικρή εμπειρία. Όταν πήγα στρατό είχα τον δεύτερο καλύτερο χρόνο στα 400 μέτρα σαν αρτιμελής για να μπω στην Εθνική Ενόπλων - Λόχος Αθλητών. Τότε με πλησίασε κάποιος παράγοντας και με ρώτησε γιατί ήθελα να μπω στον Λόχο Αθλητών από τη στιγμή που ήμουν ανάπηρος. Τότε του απάντησα 'τι σχέση έχει αυτό;', επειδή στον στρατό ήμουν 14 και δεν μπορούσα να

κρατώ το όπλο. Παρενθετικά να πω ότι αρχικά θα με έβγαζαν 15 και θα με απέλυαν, αλλά μετά από δική μου επιλογή, επειδή ήθελα να εκπληρώσω τη στρατιωτική μου θητεία, τελικά είπα να κάνω στρατό ως 14.»

Για να επιστρέψω στο περιστατικό, εκτός του ότι με προσέβαλε ο εν λόγω κύριος, με πέταξαν έξω κι από τον Λόχο Αθλητών, επειδή ήμουν 14. Αυτό με στεναχώρησε αρκετά, αλλά δεν τα έβαλα κάτω. Υπηρέτησα κανονικά τη θητεία μου, αρχικά στον Λυθροδόντα, μετά στον Μαθιάτη και ακολούθως στη Λεύκα», υπογραμμίζει, επαναλαμβάνοντας πως η εκδίωξή του, στην ουσία, από τον Λόχο Αθλητών ήταν για τον ίδιο μία πικρή εμπειρία.

Οι σπουδές

Αφού ολοκλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία, ο Αντώνης θέλησε να σπουδάσει αυτό που αγαπούσε. Έτσι πήγε στη Βουλγαρία, όπου φοίτησε στην Εθνική Γυμναστική Ακαδημία (NSA) της Σόφιας, από την οποία αποφοίτησε το 2008.

«Κατά τις σπουδές μου στη Βουλγαρία δεν γύρισε κανένας να μου πει ότι ήμουν ανάπηρος και 'γιατί ήρθες να σπουδάσεις στη Γυμναστική Ακαδημία', παρά το ότι είχα δυσκολίες να εκτελέσω κάποιες ασκήσεις ή να κάνω κάποια αθλήματα. Μόνο και μόνο για την προσπάθεια, οι καθηγητές μου μού έβαζαν επιπρόσθετους βαθμούς. Κι αυτό ως ανταμοιβή, επειδή ήμουν εκεί και το πάλευα», εξηγεί περαιτέρω, λέγοντας πως κάποια άτομα δεν βλέπουν με καλό μάτι τον Παραολυμπισμό.

Η ενασχόληση με τον αθλητισμό

Σε σχέση με την ενασχόληση επαγγελματικά με τον αθλητισμό, ο Αντώνης μάς αναφέρει πως αρχικά έβαλε ως στόχο τη συμμετοχή του στους Παραολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 2004, ένας στόχος που, ωστόσο, δεν επετεύχθη.

«Το 2006, δύο χρόνια μετά την Παραολυμπιάδα, μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω το όνειρό μου πραγματικότητα. Συμμετείχα στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα της Ολλανδίας και εκεί ξεκίνησε το όνειρο. Ήρθαν κι οι επιτυχίες. Από τότε άλλαξε η ζωή μου. Είδα πράγματα στον Παραολυμπισμό που με έκαναν ακόμα περισσότερο άνθρωπο. Ειρωνεία, όταν επέστρεψα με τις επιτυχίες, ο ίδιος άνθρωπος που μου στέρησε τη χαρά να ενταχθώ στον Λόχο Αθλητών με βρήκε και μου είπε 'γιε μου, εσύ τι έχεις και πας και τρέχεις στους Παραολυμπιακούς; Ποιο είναι το πρόβλημά σου, αφού δεν έχεις τίποτα;», συνεχίζει.

Η αντιμετώπιση

Αναφορικά με την αντιμετώπιση της οποίας έτυχε, λέει με παράπονο πως «κάποια άτομα έχουν δυστυχώς τον ρατσισμό μέσα τους και ζουν με αυτόν».

«Έζησα πάρα πολύ δύσκολες καταστάσεις και ρατσισμό, ίσως επειδή έδειχνα ότι είμαι αρτιμελής αθλητής παρά με αναπηρία, γιατί όταν γνωρίζεις ένα άτομο από τα 15 του μέσα στον στίβο και μέχρι τα 20-22 συμπεριφέρεται και φαίνεται σαν αρτιμελής, και ξαφνικά εντάσσεται σε μία κατηγορία του Παραολυμπισμού όλοι το βλέπουν παράξενα. Ακόμα και η μητέρα μου με ρώτησε 'γιατί, γιε μου, τόσα χρόνια, ενώ δεν φάνηκε προς τα έξω το πρόβλημά σου, να φανεί τώρα που μεγάλωσες, αφού πέρασες αυτό το πρόβλημα χωρίς να φανεί;'. Της είπα 'μάνε, δεν θα φανεί κάτι, παρά μόνο εγώ. Είμαι ο Αντώνης, έχω το τάδε πρόβλημα και σε όποιον αρέσει.»

Σε όποιον δεν αρέσει, πρόβλημά του'. Με αυτή την αντιμετώπιση των καταστάσεων επιβίωσα αυτού του φαινομένου, του ρατσισμού, στην Κύπρο. Αρκετοί στράφηκαν

εναντίον μου και με κατηγορήσαν γι' αυτό, όμως εκείνο που κατάλαβα είναι ότι αυτοί οι άνθρωποι αξίζουν την αγάπη μου και όχι το μίσος μου. Γιατί με αυτούς τους ανθρώπους εγώ δυνάμωσα, έγινα πιο καλός άνθρωπος, πιο δυνατός αθλητής και αυτό μετρά για 'μένα. Τίποτα άλλο δεν με ενδιαφέρει», υπογραμμίζει.

Τα μελλοντικά σχέδια

Ως προς τα μελλοντικά σχέδιά του, ο Αντώνης μάς αναφέρει πως πέρα από την κατάκτηση ενός μεταλλίου στους Παραολυμπιακούς του Ρίο, τονίζει πως αυτά θα κριθούν αναλόγως της πορείας που έχει κάνει τα τελευταία χρόνια.

«Έχω ένα μετάλλιο, το οποίο είχα πάρει στο Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα και το οποίο ήταν για εμένα πολύ σημαντικό για τη σταδιοδρομία μου, μετά την επιστροφή που έκανα μετά το Λονδίνο. Τα σχέδια είναι αρκετά. Ένα από τα σχέδιά μου, όμως, είναι η ίδρυση ενός Σωματείου στο οποίο θα εντάξουμε παιδιά με αναπηρίες, ακαδημίες στίβου, αρκετά πράγματα τα οποία ονειρευόμαστε, μέρα με τη μέρα, να τα υλοποιήσουμε και να μπορέσουν αρκετοί αθλητές σε νεαρές ηλικίες να πιστεύουν για το μέλλον.»

«Δύσκολα υπάρχει στην Κύπρο το θέμα του ολυμπισμού, του Παραολυμπισμού και έτσι είναι κάτι που θέλουμε να επεκτείνουμε μία παρέα αθλητών», εξηγεί. Ακόμη εκφράζει με λύπη την άποψη πως «κάποιοι δεν το αποδέχονται, κάποιοι κλείνουν τα παιδιά τους στο σπίτι, κάποιοι είναι εντελώς αρνητικοί στο να παρουσιάσουν το συγγενικό τους πρόσωπο έξω στον κόσμο γιατί νιώθουν μειονεκτικά.»

«Πρέπει με κάποιο τρόπο ο κόσμος να καταλάβει ότι μπορεί, αλλά πρέπει να θέλει να το κάνει. Δεν μπορείς να πιέσεις όλα αυτά τα άτομα να κάνουν κάτι το οποίο δεν θέλουν. Εμείς δίνουμε το παράδειγμα ότι μπορούμε, και ότι μπορούμε να κάνουμε περισσότερα πράγματα από ό,τι πιστεύουμε. Με τον τρόπο αυτό, πιστεύω ότι κάποιοι θα πειστούν και θα έρθουν κοντά στα γήπεδα».

Μηνύματα ζωής και μαχητικότητας

Κλείνοντας την συνομιλία μας ο Αντώνης πέραν των πιο πάνω θέλησε να στείλει και τα εξής μηνύματα: «Κατ' αρχάς θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την ευκαιρία που μου δώσατε να πω όσα έχω πει και πρέπει να ομολογήσω πως πρώτη φορά μιλώ τόσο ανοικτά. Ως προς τα μηνύματα που θέλω να στείλω στους συμπολίτες μας είναι κυρίως πως πάνω απ' όλα στη ζωή είναι η αγάπη. Αυτή είναι που μας πάει μπροστά. Η αγάπη ακόμα και για τον εχθρό μας μάς δίνει τη δύναμη να πετύχουμε πολλά. Στη ζωή μας χρειάζονται ηρεμία, θετικότητα, αγάπη κι όλα μπορούν να γίνουν», προσθέτει ενώ σε σχέση με τον Παραολυμπισμό διαμηνύει πως «ο κόσμος πρέπει να ενδιαφερθεί και να δει τον Παραολυμπισμό. Όταν δεις τους αθλητές που συμμετέχουν παίρνεις μεγάλη δύναμη. Με το να βλέπεις έναν άνθρωπο χωρίς χέρια ή χωρίς πόδια να κολυμπά και να τερματίζει με το κεφάλι του είναι απίστευτα τα συναισθήματα και η δύναμη που παίρνεις. Δεν πρέπει να πιεστεί κάποιος για να δει Παραολυμπισμό. Πρέπει να αποβάλουμε τον όποιον ρατσισμό έχουμε μέσα μας και να δούμε κι άλλα αθλήματα, πέρα από το ποδόσφαιρο και τα σχετικά. Να φύγουμε από το εγώ και να δούμε το εμείς κι ότι υπάρχουν και χειρότερα πράγματα στη ζωή μας», κατέληξε.

Το πλούσιο βιογραφικό του

Σημειώνεται πως ο Αντώνης Αρέστη γεννήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου του 1983 στην πόλη της Λεμεσού. Ξεκίνησε να ασχολείται με τον αθλητισμό από μικρή ηλικία, συμμετέχοντας σε σχολικούς κυρίως αγώνες, σε αγωνίσματα δρόμου μεγάλων

αποστάσεων. Σε ηλικία 15 ετών άρχισε να ασχολείται με τον αθλητισμό σε μεγαλύτερο βαθμό. Τότε είχε διακριθεί σε πρωταθλήματα παιδών και εφήβων.

Επίσης συμμετείχε σε αγώνες ως μέλος της εθνικής ομάδας της Κύπρου. Σπούδασε Φυσική Αγωγή στην Εθνική Γυμναστική Ακαδημία (NSA) της Βουλγαρίας στη Σόφια και αποφοίτησε το 2008. Η πρώτη μεγάλη επιτυχία σε παγκόσμιο επίπεδο σημειώθηκε κατά τη συμμετοχή του στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Στίβου για αθλητές με αναπηρίες στο Άσπεν της Ολλανδίας το 2006, όπου κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο στα 400 μέτρα ανδρών κατηγορία T46.

Η δεύτερη παγκόσμια επιτυχία του Κύπριου δρομέα σημειώθηκε το 2007 κατά τη συμμετοχή του στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Στίβου στην Ταϊπέι της Ταϊβάν, όπου κατέκτησε το αργυρό μετάλλιο στα 200 μέτρα ανδρών κατηγορία T46. Τον Ιανουάριο του 2011, ο Αρέστη συμμετείχε στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Στίβου για αθλητές με αναπηρίες, που διεξήχθη στο Christchurch της Νέας Ζηλανδίας. Κατέκτησε δύο χρυσά μετάλλια στους τελικούς των αγωνισμάτων: 200 μέτρα ανδρών στην κατηγορία T46 και 400 μέτρα ανδρών κατηγορία T46.

Ακόμη, στο Σταντσκανάλ της Ολλανδίας κατέκτησε ακόμη τρία μετάλλια στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Στίβου της Διεθνούς Παραολυμπιακής Επιτροπής τον Ιούνιο του 2012. Συγκεκριμένα, κατέκτησε στην κατηγορία T46, χρυσό μετάλλιο στα 400 μέτρα και στα 200 μέτρα, ενώ κέρδισε αργυρό μετάλλιο στα 100 μέτρα. Ο Αρέστη τερμάτισε πρώτος στον τελικό των 200 μέτρων ανδρών T46 στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Στίβου IPC στο Christchurch της Νέας Ζηλανδίας το 2011, ενώ συμμετείχε για πρώτη φορά στους 13ους Θερινούς Παραολυμπιακούς Αγώνες που διεξήχθησαν στο Πεκίνο τον Σεπτέμβριο του 2008.

Η συμμετοχή του αποτέλεσε κορυφαία στιγμή τόσο για την καριέρα του όσο και για την ιστορία του κυπριακού αθλητισμού, αφού κατάφερε να κατακτήσει δύο αργυρά μετάλλια στα αγωνίσματα των 200 μέτρων ανδρών T46 και των 400 μέτρων ανδρών T46. Κατά τους 14ους Θερινούς Παραολυμπιακούς Αγώνες, που διεξήχθησαν στο Λονδίνο το 2012, ο Κύπριος παραολυμπιονίκης συμμετείχε στα αγωνίσματα των 200 μέτρων ανδρών στην κατηγορία T46 και των 400 μέτρων ανδρών στην κατηγορία T46, τερματίζοντας και στις δύο διαδρομές τέταρτος.

Επίσης, συμμετείχε στο αγώνισμα των 100 μέτρων ανδρών στην κατηγορία T46, χωρίς όμως να προκριθεί στον τελικό του αγωνίσματος. Σημειώνεται, τέλος, πως ο Αντώνης βρίσκεται στο Ρίο, όπου στις 16 του μήνα θα αγωνιστεί στους ημιτελικούς στο αγώνισμα των 400 μ., στοχεύοντας να πάρει το εισιτήριο για τον μεγάλο τελικό της 17ης Σεπτεμβρίου.

Ανακτήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 2019 από την ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας «Η Σημερινή».

<https://simerini.sigmalive.com/article/2016/9/9/o-paraolumpionikes-antones-areste/>